

Књига пророка Данила — сто двадесет пети број

Откривање пророчког значаја: тумачење Данила 11:40 и његових импликација за савремено хришћанство

Jeff Pippenger
2024-03-09

Четрдесети стих једанаесте главе Данила започиње у време краја, али тај стих указује на два времена краја, те стога омогућава ученику пророштва да прво време краја усклади са другим временом краја. Када се ова примена изврши, линија милеритске историје која је започела 1798. године тече упоредо са историјом Сједињених Америчких Држава 1989. године. Те две линије указују на линију истинског протестантског рога и на линију републиканског рога звери из земље из тринаесте главе Откривења. Обе линије започињу у време краја 1798. године, а време краја 1989. године једноставно допуњује и пружа друго сведочанство о међашима истине који су у том стиху отпечаћени.

Покрет трећег анђела стигао је 22. октобра 1844. године, али је био одложен кроз седмогодишњу побуну од 1856. до 1863. године. Долазак трећег анђела поновљен је 11. септембра 2001. године. Година 1863. била је предсказана првим логоровањем старог Израиља у Кадису и побуном десет ухода, а 11. септембар 2001. године био је предсказан последњим логоровањем старог Израиља у Кадису и побуном Мојсија. Побуна из 1863. године представљала је прву побуну у Кадису, која је донела пресуду смрти у пустињи. Побуна од 11. септембра 2001. године представљала је последњу побуну у Кадису, која је донела смрт вођства лаодикијског адвентизма.

Силазак анђела 11. августа 1840, који је увео покрет од 1840. до 1844. године, који је сестра Вајт назвала славним испољавањем Божје силе, представљао је праслику 11. септембра 2001. и означио славно испољавање Божје силе.

„Анђео који се сједињује у објављивању поруке трећег анђела треба да обасја сву земљу својом славом. Овде је проречено дело светских размера и неуобичајене силе. Адвентни покрет из 1840–44. био је славно пројављивање Божје силе; порука првог анђела била је однета до сваке мисионарске станице у свету, а у неким земљама владало је највеће верско интересовање које је икада посведочено у иједној земљи од Реформације шеснаестог века; али све то треба да буде надмашено силним покретом под последњим упозорењем трећег анђела.“ Велика борба, 611.

Први долазак трећег анђела 22. октобра 1844. године (први Кадис) био је да доврши дело, али је Божји народ изабрао да постави новог вођу и врати се у Египат. До 1863. године, они су „поново сазидали Јерихон“, уместо да учествују у Божјем делу обарања зидова Јерихона. Због тога су били проклети смрћу у пустињи.

Исус Навин их закле у оно време говорећи: Проклет да је пред Господом човек који устане и сагради овај град Јерихон; на своме првенцу поставиће његов темељ, и на своме најмлађем сину подићи ће његова врата. Исус Навин 6:26.

Као што је древни Израил код првог Кадиса одбацио поруку Исуса Навина и Халева, тако је и побуна савременог Израилља код првог Кадиса (1863) навукла на њих Исусову Навинову клетву. Када се трећи анђеоло вратио 11. септембра 2001. године (последњи Кадис), отпочело је завршно дело у припреми за Божје обарање Јерихона и његових зидина.

22. октобар 1844. означава долазак трећег анђела, и тиме означава долазак недеље која ускоро долази у последњим данима. Година 1863. означава крај периода кушања трећег анђела који је отпочео 22. октобра 1844. Стога је 1863. симбол недељног закона који ускоро долази, јер Исус увек представља свршетак почетком. Године 1863. народ је био подељен у две класе, а тако ће се и при недељном закону показати две класе.

Период испитивања трећег анђела у милеритској историји започео је 1844. године и завршио се 1863. године, а и почетак и завршетак обележили су закон о недељи последњих дана. У историји између почетка (1844) и завршетка (1863) налази се побуна милеритског покрета (1856). Стога тај период носи печат „Истине“. Повратак у Кадис по други пут, 11. септембра 2001. године, означава почетак процеса испитивања трећег анђела, који се завршава ускоро долазећим законом о недељи, као што је то предочено 1863. годином.

Од тог закона о недељи па све до окончања времена милости за људе, Јерихон и његови зидови биће оборени, у складу са извршном пресудом над вавилонском блудницом која је представљена у тој историји. Четрдесети стих почиње 1798. године, а завршава се на ускоро долазећем закону о недељи у четрдесет првом стиху. Време свршетка 1798. године представља унутрашњу линију Божје цркве, почевши од милерита из покрета првог анђела па све до покрета трећег анђела и сто четрдесет и четири хиљаде. Све то у једном стиху.

Рат између цара севера, који је започео успоном цара југа 1798. године, приведен је закључку 1989. године, када је цар југа био поражен савезом између петог и шестог царства библијског пророчанства. Рат цара севера и цара југа, који је започео 1798. године, милерити су препознали као ратовање против Рима, који су они посматрали једноставно као две пустошеће силе паганизма и папства. Када се рат окончао 1989. године, све три пустошеће силе биле су укључене, и то је означило почетак пророчке илустрације тих трију сила које воде свет ка Армагедону, који је географски представљен у четрдесет петом стиху једанаесте главе Данила.

Стихови четрдесети до четрдесет пети поистовећују пророчку динамику трију сила које доводе папу до његовог краја између мора и славне свете горе. Правилно схваћено, пророчка историја представљена у четрдесет првом стиху обухвата стихове четрдесет први до четрдесет четврти.

Стога, полазећи од времена краја 1989. године, са другим сведочанством из 1798. године, које означава почетак и завршетак рата између цара јужног и цара северног, стихови

четрдесет први до четрдесет четврти указују на троструки савез папства чија је смртоносна рана исцељена, а стих четрдесет пети показује где оно долази своме крају. Када им се приступи из ове перспективе, ови стихови износе историју која је спољашња у односу на Божју цркву, као што је то такође представљено односом између седам печата и седам цркава у књизи Откривења.

Линија пророчке историје представљена 1798. годином првенствено представља истражни суд, а линија која почиње на истој тачки 1989. године првенствено представља извршни суд. Година 1798. првенствено наглашава дело весника који припрема пут Веснику завета, а 1989. година првенствено наглашава дело Илијиног весника.

Почевши од 1798. године, када је књига пророка Данила била отворена, имамо умножење знања о пророчној историји у којој Христос води свој народ у заветни однос који остварује трајно сједињење божанства са човечанством. Тај завет последњих дана у Светом писму више пута је јасно означен.

Ево, долазе дани, говори Господ, када ћу учинити нови завет с домом Израиљевим и с домом Јудиним; не као завет који учиних с оцима њиховим у дан када их узех за руку да их изведем из земље египатске; завет мој који они раскинуше, премда им ја бејех муж, говори Господ. Него ово је завет који ћу учинити с домом Израиљевим после тих дана, говори Господ: закон свој метнућу у њихову унутрашњост и написаћу га на срцима њиховим; и бићу им Бог, и они ће бити мој народ. И неће више учити сваки ближњега свога и сваки брата свога, говорећи: Познајте Господа; јер ће ме сви познавати, од најмањег међу њима до највећег међу њима, говори Господ; јер ћу опростити безакоње њихово и греха њихова нећу више помињати. Јеремија 31:31–34.

Сви пророци указују на последње дане, а израз „последњи дани“ у пророштву представља временско раздобље суда. Први анђео је дошао 1798. године, у време краја, да објави отварање суда 1844. године, што је уједно и долазак последњих дана. Последњи дани јесу Јеремијини „дани“ који ће доћи, када ће Бог „опростити“ „безакоње“ и „неће се више сећати“ греха Свога народа. То дело извршава Христос, као Првосвештеник у антитипичном дану помирења, током „последњих дана“.

Да је милеритски адвентизам наставио да вером ходи у напредујућој светлости трећег анђела који је дошао 22. октобра 1844, они би већ били у свом вечном дому са Исусом. То је оно што Јеремија мисли када каже: „после тих дана“. „Ти дани“ су пророчки периоди који су водили ка 1844. години и у њој се окончали. То су „дани“ на које упућује дванаесто поглавље Данилове књиге.

А ти иди својим путем до краја; јер ћеш починути, и стаћеш на свом делу на крају дана. Данило 12:13.

На „крају дана“, или, како каже Јеремија, „после оних дана“, Христос је науmio да стави свој закон у унутрашњост свога народа и да свој закон упише на срца. Унутрашњост означава нижу природу, или, како је Павле назива, тело, а срце означава вишу природу. Савез обећава да ће своме народу дати нов ум при обраћењу, и ново тело о Другом доласку.

Човек је пао у Адаму, који је био створен по Божјем обличју, и који је био створен са вишом природом и нижом природом. Христов савез јесте да избави човечанство, са његовом двојаком природом, од проклетства греха.

„У последњим данима историје ове земље, Божји завет са Његовим народом који држи Његове заповести треба да буде обновљен. „И у тај дан учинићу им завет са зверима пољским и с птицама небеским и са гмизавцима земаљским; и лук и мач и рат сатрећу са земље, и учинићу те ће почивати безбедно. И заручићу те себи довека; да, заручићу те себи у правди и у суду и у милости и у милосрђу. И заручићу те себи у верности; и познаћеш Господа.“

„И догодиће се у онај дан: услишићу, говори Господ, услишићу небеса, а она ће услишити земљу; и земља ће услишити жито и вино и уље; а они ће услишити Језраел. И посејаћу је себи у земљи; и смиловаћу се на ону која није била помилована; и рећи ћу онима који нису били мој народ: Ти си мој народ; а они ће рећи: Ти си мој Бог.“ Осија 2:14-23.

„У тај дан,... остатак Израилев, и који се избаве из дома Јаковљева,... ослањаће се на Господа, Светога Израилјева, истинито.“ Исаија 10:20. Из „свакога народа, и племена, и језика, и људи“ биће оних који ће драговољно одговорити на вест: „Бојте се Бога, и подајте му славу; јер дође час суда његова.“ Они ће се одвратити од свакога идола који их везује за ову земљу, и „поклониће се ономе који је створио небо, и земљу, и море, и изворе вода.“ Ослободиће се сваке заплетености и стајаће пред светом као споменици Божје милости. Послушни сваком божанском захтеву, биће препознати од анђела и од људи као они који „држе заповести Божје и веру Исусову.“ Откривење 14:6–7, 12.

„Ево, иду дани, говори Господ, кад ће орач стизати жетеоца, и онај који газе грожђе онога који сеје семе; и горе ће капати слатким вином, и сви ће се брегови растапати. И вратићу ропство народа својега Израиља, и они ће сазидати пусте градове, и населиће се у њима; и насадиће винограде, и пити вино из њих; начиниће и вртове, и јешће њихов род. И посадићу их у земљи њиховој, и неће се више искоренити из своје земље коју сам им дао, говори Господ Бог твој. Амос 9:13–15.“ Review and Herald, 26. фебруар 1914.

Када Јеремија каже „после оних дана“, „дани“ који су претходили делу представљеном Христовим изненадним доласком у Његов храм да га очисти, били су пророчки периоди који су се окончали 1798. и 1844. године. Завршетак тих пророчких дана (периода) означио је четрдесет и шест година током којих је Христос подигао милеритски храм, а када је изненада дошао 22. октобра 1844, испуњавао је треће поглавље Малахије, које је такође испунио када је очистио храм на почетку и на крају Своје службе.

„Очишћујући храм од купаца и продаваца овога света, Исус је објавио своју мисију да очисти срце од оскврњења грехом,—од земаљских жеља, себичних пожуда, злих навика, које кваре душу. Цитирано: Малахија 3:1–3.“ Чежња векова, 161.

И „после тих дана“, Христос је намеравао да очисти храм који је подигао, а који је представљао Његово дело у очишћењу срца Свога народа од прљавштине греха, или, како

Јеремија каже, да Свој закон упише у њихова срца и у њихову унутрашњост.

Јер, налазећи ману у њима, говори: Ево, долазе дани, говори Господ, када ћу учинити нови завет с домом Израиљевим и с домом Јудиним; не по завету који учиних с оцима њиховим у дан када их узех за руку да их изведем из земље Египатске; јер они не осташе у моме завету, и ја не марих за њих, говори Господ. Јер ово је завет који ћу учинити с домом Израиљевим после оних дана, говори Господ: законе своје метнућу у ум њихов, и на срцима њиховим написаћу их; и бићу им Бог, и они ће ми бити народ. Јеврејима 8:8–10.

Речи „они дани“ биле су Данилови „крај дана“, који су се окончали 1798. и 1844. године. Линија протестантског рога, која почиње 1798. године, у четрдесетом стиху једанаесте главе Данила, наглашава заветни однос који се успоставља са сто четрдесет и четири хиљаде. Јеврејска реч „жреб“ означава мали камен који се употребљавао да би се одредила нечија судбина. Данилу је речено да иде и почине (у смрти), до „краја дана“, када ће 1844. године отпочети суд и његова судбина бити одређена.

А ти иди својим путем до краја; јер ћеш починути, и стајаћеш у свом уделу на свршетку дана. Данило 12:13.

„Дани“ „краја дана“ представљају временска пророчанства која су се завршила 1844. године, јер после тога пророчког времена више неће бити. Две хиљаде и три стотине година, које су биле визија *marah*, што значи изненадно појављивање Христа у Његовом светилишту, тада су се завршиле, а и две хиљаде пет стотина и двадесет година последњег гнева такође су се завршиле, управо као што су се дани првог гнева завршили у време краја 1798. године. „После тих дана“, како се на то позива Јеремија, након тога разматра Павле. Павле се два пута позива на Јеремијино „после тих дана“, јер Павле не говори једноставно о завету који је требало да буде установљен „после тих дана“, него, што је још важније, он поистовећује дело Христа као Првосвештеника.

Јер је једним приносом заувек усавршио оне који се освећују. А и Дух Свети нам сведочи; јер пошто је напред рекао: Ово је завет који ћу учинити с њима после оних дана, говори Господ: Законе своје ставићу у срца њихова, и у мислима њиховим написаћу их; и греха њихових и безакоња њихових нећу више спомињати. А где је опроштење тога, ту више нема приноса за грех. Имајући, дакле, браћо, слободу да улазимо у Светињу над светињама крвљу Исусовом, путем новим и живим, који нам је Он посветио кроз завесу, то јест, тело своје; и имајући великог свештеника над домом Божјим. Јеврејима 10:14–21.

Двеста и двадесет година, које повезују пророчанство мара визије о Христовом појављивању са пророчанством од две хиљаде пет стотина и двадесет година хазон визије пророчке историје, повезују, или спајају, почетак та два пророчка раздобља симболичком везом која представља сједињење човечанства са божанством, што је дело које Христос извршава у очишћењу које се збива током покрета трећег анђела, и које исходи у завету што га Он склапа са сто четрдесет и четири хиљаде.

Визија хазона, која приказује гажење храма, јесте визија човечанства које је грех погазио од побуне Адамове у Едемском врту; а визија мараха, која приказује Христово дело обнављања и чишћења храма, обе су се испуниле 22. октобра 1844. Постоје два пророчанства о Божјем гневу у трајању од две хиљаде пет стотина и двадесет година, која представљају гажење војске и светиње.

Oba ta proročanstva predstavljaju gaženje čovečanstva, koje treba da bude obnovljeno viđenjem marah. Te dve Božje ogorčenosti protiv Njegovog naroda predstavljaju ogorčenost nad palim čovečanstvom, koje bi bilo izbavljeno i obnovljeno jedino Hristovim delom u obnavljanju i očišćenju palog hrama.

Две негодовања представљају вишу природу и нижу природу човечанства. При Адамовом паду, нижа природа задобила је превласт над вишом природом, а Христов наум за људе био је да виша природа влада над нижом природом. При Адамовом паду, виша природа пала је под пожуде ниже природе, и Божји наум био је изврнут. То је оно што се мисли под библијским „обраћењем“. Бити обраћен значи да је виша природа поново враћена на свој владајући положај над нижом природом. Обратити значи преокренути, или изврнути наглавачке.

Прво негодовање против северног царства било је негодовање против ниже природе која је приликом пада покорила вишу природу. То негодовање дошло је најпре, јер је Христос преузео дело искупљења управо тамо где је оно првобитно отпочело, а отпочело је пожудом ниже природе, која је била пожуа апетита. Христос је Своје дело започео четрдесетодневним постом.

„Христос је знао да, да би успешно спровео план спасења, мора отпочети дело искупљења човека управо тамо где је пропаст започела. Адам је пао попуштањем апетиту. Да би човеку снажно утиснуо његове обавезе да буде послушан Божјем закону, Христос је започео Своје дело искупљења реформисањем човекових телесних навика. Опадање врлине и изопаченост људског рода углавном се могу приписати угађању изопаченом апетиту.“ Testimonies, volume 3, 486.

Друго негодовање било је усмерено против више природе, представљене јужним царством, где се налази Јерусалим, град који је Бог изабрао да у њега положи Своје име. Дана 22. октобра 1844. године дело које је Христос намеравао да изврши, и дело које Он сада извршава, представљено је Језекиљева два штапа.

Када се Језекиљева два штапа сједине у један штап заувек, то означава завет у којем Христос заувек уклања грех из Свога народа, и виша и нижа природа бивају враћене у исправан хијерархијски поредак, и људи поново постају цели. У необраћеном стању, нижа природа човека, представљена првим негодовањем, владала је над вишом природом човека, представљеном последњим негодовањем. Стога је прво негодовање било против северног царства, које се географски налазило „изнад“ јужног царства.

Двеста двадесет година, које повезују две визије, marah и chazon, са божанством и човечанством, у њиховим узајамним почецима, обе се сједињују у један штап када Христос довршава дело трећег анђела са сто четрдесет и четири хиљаде. То је пророчанство о последњем негодовању против јужног царства, које је сједињено са пророчанством о појављивању 1844. године, јер завет при обраћењу даје нов ум, али ново тело (северно царство) бива обновљено тек о другом доласку, у трену ока.

Четрдесети стих једанаесте главе Данила препознаје оба времена краја и, чинећи то, наглашава унутрашњу и спољашњу линију пророчке историје током историје звери из земље из тринаесте главе Откривења. Истине које су у том стиху отпечаћене представљају и унутрашњу и спољашњу линију истине коју је Христос дошао да препозна и оствари у свом народу. Истина да човечанство сједињено са божанством не греши представљена је у светлости повезаној са дејством отпечаћивања знања и представља унутрашњу истину Божјег народа у последњим данима. Светлост представљена ратовањем између сила које воде свет ка Армагедону јесте спољашња истина Божјег народа у последњим данима.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

И опет ми дође реч Господња, говорећи: А ти, сине човечји, узми себи један штап и напиши на њему: За Јуду и за синове Израиљеве, другове његове; потом узми други штап и напиши на њему: За Јосифа, штап Јефремов, и за сав дом Израиљев, другове његове. И састави их један с другим у један штап, и биће једно у твојој руци. А кад ти синови твога народа проговоре, говорећи: Нећеш ли нам казати шта ти то значи? Реци им: Овако вели Господ Бог: Ево, узећу штап Јосифов, који је у руци Јефремовој, и племена Израиљева, другове његове, и саставићу с њим, са штапом Јудиним, и начинићу их једним штапом, и биће једно у мојој руци. А штапови на којима пишеш нека буду у твојој руци пред њиховим очима. И реци им: Овако вели Господ Бог: Ево, узећу синове Израиљеве између незнабожаца, куда су отишли, и сабраћу их ода свуд, и доведићу их у земљу њихову. И начинићу од њих један народ у земљи, на горама Израиљевим; и један цар биће цар свима њима; и неће више бити два народа, нити ће се више икада делити на два царства. Нити ће се више скрнавити идолима својим, ни гадостима својим, нити ма којим својим преступима; него ћу их избавити из свих њихових пребивалишта, у којима су сагрешили, и очистићу их; и биће ми народ, и ја ћу им бити Бог. И Давид, слуга мој, биће цар над њима; и сви ће имати једнога пастира; и ходиће по уредбама мојим, и држаће законе моје, и извршаваће их. И живеће у земљи коју сам дао слуги своме Јакову, у којој су живели оци ваши; и живеће у њој они, и синови њихови, и синови синова њихових довека; и Давид, слуга мој, биће кнез њихов довека. И учинићу с њима завет мира; биће то вечни завет с њима; и утврдићу их, и умножићу их, и поставићу светињу своју усред њих довека. И шатор мој биће код њих; да, ја ћу им бити Бог, и они ће ми бити народ. И познаће незнабошци да ја Господ посвећујем Израиља, кад светиња моја буде усред њих довека. Језекиљ 37:15–28.